

Miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep
0030 Oslo

Anne Beate Tangen

Deres ref:

Vår ref: rf

Dato: 27.2.2007

Norsk Industris hørings svar til Lavutslippsutvalgets NOU 2006:18 Et klimavennlig Norge

Viser til departementets invitasjon til offentlig høring i brev datert 28.11.2006. Norsk Industri har følgende kommentarer til Lavutslippsutvalgets innstilling:

Vi finner det ryddig at utvalgets mandat er begrenset til kun å vurdere hjemlige tiltak som middel til å redusere klimagassutslippene med 50–80 %. Dermed settes fokus direkte på utvikling og implementering av klimavennlig teknologi. I tiltak utover de som gis i helhetsløsningen, uttaler utvalget at Norge bør støtte utviklingen av et internasjonalt kvotesystem. Norsk Industri støtter denne anbefalingen og vil i denne forbindelse påpeke at Norge er sent ute med å gjennomføre de nødvendige forberedelser til å delta i EUs kvotehandel med virkning fra 1.1.2008. Vi ber derfor om at regjeringen raskt fullfører implementeringen av EUs kvotehandelsdirektiv og øvrige forberedelser til kvotehandelen.

Norsk Industris viktigste krav i denne forbindelse er:

Norsk fastlandsindustri får kvotetildeling på linje konkurrentene i EU.

Norsk Industri finner det fornuftig at utvalgets prioriterer satsing på et begrenset antall allerede kjente teknologier som riktignok må utvikles videre for å bli økonomisk interessante.

Videre er vi enig med utvalget i at utviklingen av CO₂-håndtering bør være det viktigste norske bidraget i den globale klimaarbeidet. Regjeringen har allerede vedtatt å satse tungt på CO₂-fangst og deponering (CCS) som et sentralt satsingsområde. Norge bør gå foran med å utvikle teknologier som reduserer klimagassutslippet fra landets viktigste eksportprodukt. Norge disponerer de største og beste lagringsmulighetene/anvendelsesmuligheter (EOR) for CO₂. Dette kan avhjelpe vår region med mangelen på klimavennlig elektrisk kraft og gi grunnlag for vekst i norsk fastlandsindustri og energisektor. Vi merker oss imidlertid at utvalget stiller seg kritisk til anvendelsesmulighetene (EOR) for CO₂ i motsetning til en rekke andre aktører som er langt mer optimistisk mht anvendelsesmulighetene. I den grad denne muligheten likevel skulle vise seg å være til stede, vil utvalgets forslag til norsk hovedsatsing i klimapolitikken bli ytterligere styrket.

Norsk Industri ber regjeringen om å:

Raskt få på plass en organisering av arbeidet med å utvikle CCS-teknologien og sette i gang pilotprosjekter og demonstrasjonsprosjekter med påfølgende fullskalaprosjekter, med ambisiøse men realistiske tidsfrister som kan skape grunnlag for å få ned kostnadene med fangst av CO₂ og stabil og sikker drift.

Norsk Industri vil påpeke at det viktigste bidrag til å få ned klimagassene er at den teknologien som utvikles og tas i bruk i Norge får en vid utbredelse i andre land, ikke kun blir et enkeltstående anlegg i Norge. Da er kostnader og driftstabilitet nøkkelfaktorer.

Lavutslippsutvalget bedømmer kostnadene for gjennomføring av sine anbefalinger å være innenfor en akseptabel ramme. Også andre sentrale innspill i klimadebatten som den engelske Stern-rapporten, antyder en kostnad i samme størrelsesorden (knappt en prosent). Samfunnets årlige kostnader for å redusere klimagassutslippene med 50–80 % innen år 2050 vil altså dreie seg om 10–20 mrd kroner i året. Dette er ikke noe avskrekkende beløp, men byr likevel på betydelige omstillinger for industri, næring og for forbrukerne. Disse omstillingene kan gi meget store politiske utfordringer. Både Stern-rapporten og lavutslippsutvalget legger sterk vekt på at det er viktig å starte opp teknologiutviklingen allerede nå og at det både er riktig og viktig at det gis fødselshjelp til utvikling av ny klimavennlig teknologi. Markedet kan ikke levere ny teknologi uten at noen er villig til dekke differansen mellom teknologiens kostnader i den tidlige utviklingsfasen og markedsprisen. Denne "noen" er den vanlige forbruker, enten som kunde (påslag i produktprisen) eller skattebetaler (statskassen). I realiteten står vi overfor en ny fellesskapskostnad på minst 10 milliarder kroner i året som må fremskaffes i konkurranse med alle andre gode formål i statsbudsjettet.

For å skape politisk forståelse for en satsing i klimapolitikken som er på høyde med problemet, vil det være gunstig at vi får på plass en bredest mulig nasjonal konsensus i klimapolitikken

Klimaproblemet er et globalt problem og over hele kloden er nasjonene opptatt med å finne en løsning på problemet og mange land setter dristige målsettinger. EU-kommisjonen har nylig fremmet forslag om en 3x20 målsetting for år 2020. I 2020 skal andel fornybar energi komme opp i 20 %, energieffektiviteten skal være forbedret med 20 % og klimagassene skal være redusert med minst 20 %. For norsk industri er det viktig at fremtidige målsettinger kobles sammen med rammebetingelser som er konkurransedyktige med tilsvarende rammebetingelser i EU. Med denne forutsetningen på plass, kan norsk industri spille en aktiv rolle i å arbeide for nasjonale målsetninger innen energi- og klimapolitikken.

Norsk Industri mener at det er viktig å starte teknologisatsingen nå og satse på langsiktig gevinst ved teknologiutvikling. Skal vi få den nødvendige forståelse for denne satsingen må det utvikles sektorvise handlingsplaner som antydnet i rapporten og hvor hver enkelt sektor får klare mål og virkemidler/rammebetingelser.

Norsk Industri foreslår følgende premisser for en nasjonal strategi frem mot 2020:

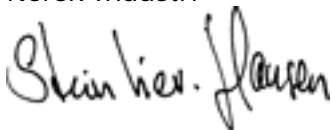
1. Vi må legge til grunn at det blir enighet om en ny avtale/protokoll etter Kyoto-perioden, dvs en post Kyoto-avtale med bred oppslutning av rike land, men uten fulle forpliktelser fra land som Kina, India, samt u-land.
2. EU vil være en kraft i å utvikle en ny avtale og EU-kommisjonens forslag til samlet energi- og klimaplan må være førende.
3. Det vil bli lagt betydelig vekt virkemidler som løfter frem ny miljøteknologi som hovedløsning nasjonalt som globalt som foreslått i Stern-rapporten, i EU og i Lavutslippsutvalget.

Norge må etablere et fast mål for 2020, og ikke et bevegelig mål hvor vi vinger mellom hvor mye som skal reduseres hjemme og ute. Dette målet må følges opp med en nasjonal strategi som sikrer måloppnåelse basert på et sett av virkemidler som er fleksible nasjonalt (eks tredjeparts løsninger mellom sektorer) og som sikrer den nødvendige fordeling av målet mellom tiltak nasjonalt og tiltak i andre land slik det nasjonale målet brytes ned til sektorvise mål med hhv nasjonale og fleksible delmål.

Et hovedpoeng vil være at konsekvensene for ulike næringer, knyttet til et ambisiøst nasjonalt mål, vil være uløselig knyttet til valg av virkemidler mer enn nasjonal reduksjonsprosent. Et ambisiøst mål kombinert med feil virkemidler kan gi katastrofale følger for både fastlandsindustrien og utvinning av norske olje og gassreserver.

Ingen kan i dag si eksakt hva som blir kostnadene eller kostnadsfordelingen knyttet til et ambisiøst EU lignende mål for Norges utslipp av klimagasser i 2020. Men dette er kostnader Norge uansett blir presset til å ta, før eller siden, og et dedikert og målrettet arbeid basert på en sektorvis modell, vil gi oss denne kunnskapen raskere enn alternative fremgangsmåter. Jo tidligere vi kan etablere forutsigbarhet, jo lengre tid har vi til å utvikle og implementere de løsninger som kombinerer klimatiltak med teknologiløsninger som sikrer at Norge både reduserer sine egne utslipp uten å øke utslippene i andre deler av verden ved å eksportere ut en virksomhet som både er verdiskapende og teknologidrivende på kort og lang sikt.

Med vennlig hilsen
Norsk Industri

Stein Lier-Hansen
Adm. direktør